

ЖИТЕНАТА ПИТКА.

Разровила баба огнишето скритомъ, извадила питката и я потулила нѣкжде. Ваню и Кунито притършуваха къошенцата, пѣхнаха главичкитѣ си подъ одърчето, гледаха въ пещъта — нѣма я.

— Бабо, дай ни я питката! — рече Ваню.

— Бабке, молимъ ти се, дай ни я!

— Шшштъ! Мирувайте, че видите ли хурката! — сопна се баба имъ.

— Бабичко, много сме гладни ба! — моли се Кунито.

— Я зѣпни да видя!

Пуста баба все не вѣрва. Кунито разтвори малкитѣ си устища.

— Пѣй, че огладнѣло момичето ми, — рече бабата.

— Ха, почакайте още малко, да си дойде тетю ви съ шейната.

— Де е питката ба? — дърпа ѝ сукманя Ваню и я гледа съ нажаленитѣ си очички.

— Де я. Отиде да обиколи нивката. Не видѣхте ли кога изкочи? Ей я хи — тича по пѣтя. Подиръ нея куцука Черню и лае.

Ваню и Кунито залепиха очи на низичкото прозорче. И видѣха широкия, бѣлия пѣтъ. Нападалъ снѣгъ — единъ човѣшки бой. Затрупалъ дърветата, затрупалъ малкитѣ кжщурки, затрупалъ гората. Студено и страшно е по къра. Никой не смѣе да ходи тамъ. Голѣми пустали вълци сноватъ по пѣртината и рѣмжатъ. А тя нищо и никаква питка, излѣзла отъ огъня, отърсила отъ гърба си вжгленчетата и се търкулнала. Хайдеее! Отива да си обикаля нивката.

— Бабо, — обръща се умисленъ Ваню.

— Ей.

— Вѣрно ли е?

— Кое?